

Arrest

nr. 273 255 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verkrijgt op 27 augustus 2020 een visum voor studies aan de UGent. Zij reist op 10 september 2020 de Europese Unie in via Schiphol en komt blijkens de gegevens van het administratief dossier diezelfde dag in België aan.

1.2. Op 14 september 2020 meldt de verzoekende partij zich aan bij het gemeentebestuur van Bredene om zich te laten inschrijven (bijlage 15). Blijkens een woonstcontrole verricht op 19 september 2020 woont de verzoekende partij in bij haar nicht en diens echtgenoot. Deze echtgenoot staat blijkens de ingevulde bijlage 3bis van 12 februari 2020 financieel garant voor de verzoekende partij.

1.3. Op 18 oktober 2021 gaat de verzoekende partij inwonen bij haar Nederlandse zus die sedert 29 juli 2021 in België verblijft.

1.4. Op 27 oktober 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zus.

1.5. Op 11 februari 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2021 werd ingediend door:

Naam: V. A. (...)

Voorna(a)m(en): A. S. (...)

Nationaliteit Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2021 gezinshereniging aan met haar zus A. V. A. (...) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname op naam van betrokkene, met een visum D, afgegeven met oog op studies door de Belgische Ambassade in Kingston (Jamaica) en een Schengen inreisstempel op 10.09.2020.

- attest dd. 14.01.2020 van het Surinaamse kadaster (MI-GLIS) waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed heeft staan op haar naam. Aangezien betrokkene Suriname al sedert september 2020 heeft verlaten is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

- attesten dd. 08.10.2021 vanwege de Surinaamse belastingdienst waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten had in Suriname in de jaren 2019 en 2020 en bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in Suriname dd. 01.03.2019, 10.04.2019, 18.09.2019, 26.03.2019, 27.04.2019, 27.05.2019, 07.11.2019, 29.11.2019, 24.12.2019, 03.02.2020, 02.03.2020, 07.04.2020, 28.05.2020, 06.07.2020. Het loutere feit dat betrokkene in Suriname gedurende twee jaar geen betaalde arbeid verrichte, betekent niet automatisch dat zij ten laste was van de in Nederland wonende referentiepersoon. Een tijdelijke financiële ondersteuning over een periode van ongeveer anderhalf jaar vanwege een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst (bijvoorbeeld om bij te dragen in haar studiekosten) heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches voor augustus en september 2021 op naam van de referentiepersoon.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene in september 2020 met een studentenvisum naar België kwam met het oog op studies aan de Universiteit van Gent. Niet de referentiepersoon van deze aanvraag, maar wel de in Bredene wonende echtgenoot van haar nicht (A. R. (...)) stond financieel garant voor betrokkene verblijf als student in België. Hij ondertekende ten dien einde ook een tenlasteneming.

Betrokkene werd op 01.10.2020 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 31.10.2021 en stond ook van 14.09.2020 tot 18.10.2021 ingeschreven bij Dhr. A. (..) in Bredene. Betrokkene koos er echter voor om haar A-kaart niet meer te laten verlengen en op 14.09.2020 bij de referentiepersoon te gaan wonen. Deze laatste heeft zich pas in juni 2021, nadat betrokkene reeds bijna een jaar in België verbleef, met haar kinderen vanuit Nederland in België gevestigd. Uit deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat betrokkene voor haar komst naar België ten laste was van de van de referentiepersoon en/of met deze laatste een gezin vormde.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 18.10.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.10.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

6.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat-hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn

verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).-

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogend is in het land van herkomst.

7.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

8.

Wat de bewijsstukken in deze betreffen, legde verzoekster het volgende neer:

Er werd maar liefst 14 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, (stuk 2)

Verwerende partij stelt dat een 'tijdelijke financiële ondersteuning over een periode van ongeveer anderhalf jaar (bijvoorbeeld om bij te dragen in studiekosten) niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat de verzoeker zou kunnen voorzien in zijn basis-behoeften'.

Wat een hypothetische motivering!

Feit is dat er 14 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van anderhalf jaar voor de komst naar België (september 2020) werd verzoekster op quasi maandelijks basis financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst. Het gaat daarbij meestal om overschrijvingen van 200 à 250 euro per keer, wat aanzienlijke bedragen betreffen in Suriname. Het betreft dus niet zomaar een 'ondersteuning om bijvoorbeeld bij te dragen in studiekosten'.

Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar maandelijks levensonderhoud te voorzien.

Dat verzoekster in september 2020 met een studentervisum naar België kwam en daarbij iemand anders dan de referentiepersoon opgaf als garant doet in het kader van huidige aanvraag niets ter zake. Verwerende partij dient de voorwaarden van de wet na te gaan en niet zelf een hypothese aan te nemen! Feit is dus dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en de komst naar België, maandelijks financieel gesteund werd door de referentiepersoon, zoals de betrokken wetsartikelen het vereisen.

Gelet op het gegeven dat verzoekster onvoldoende vermogend was in Suriname, dienden deze gelden wel degelijk om in haar basisbehoeften te voorzien, zoals hieronder zal blijken.

Dat deze ondersteuning 'tijdelijk' was (echter wel anderhalf jaar op maandelijks basis!) doet tevens niets ter zake. Hiermee voegt verwerende partij een voorwaarde toe die niet bij wet is voorzien.

Verzoekster wenst in dit opzicht nl. te wijzen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

"Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. □ De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook' niet

op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd."

Verzoekster herhaalt dat er in totaal maar liefst 14 bewijzen van geldverzoendingen werden voorgelegd, in het anderhalf jaar voorafgaand aan de binnenkomst in België en dus de aanvraag gezinshereniging.

Deze geldverzoendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten (die hieronder verder zullen worden besproken) afdoende blijkt dat verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud.

9.

Verzoeker heeft daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legde zij de volgende stukken voor:

- Attest waaruit blijkt dat verzoekster nooit (vanaf haar geboorte tot heden dus) enig onroerend goed of zakelijk recht heeft bezit in Suriname, (stuk 3)

Verwerende partij stelt dat dit attest niet relevant is omdat verzoekster Suriname al sinds 2020 heeft verlaten. Heeft verwerende partij de inhoud van dit attest wel gelezen?

Er staat nl. letterlijk op vermeld dat verzoekster sinds haar geboorte geen onroerend goed of zakelijk recht heeft bezit in Suriname en daarom is dus wel degelijk relevant in het kader van huidige aanvraag.

Bovendien oordeelde de Raad reeds in de volgende zin (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907 - eigen onderlijning) :

"Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk. "

Verwerende partij kan dus in casu bezwaarlijk stellen dat het attest dat handelt vanaf de geboorte niet relevant is omdat het is opgemaakt in januari 2020 en verzoekster sinds september 2020 in België verblijft.

- Attesten waaruit blijkt dat verzoekster in de jaren 2019 en 2020 geen enkele vorm van inkomsten heeft genomen in Suriname, (stukken 4-5)

Verwerende partij stelt dat het niet uitoefenen van betaalde arbeid gedurende 2 jaar niet perse betekent dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon. Alweer een motivering die kant noch wal raakt...

Om te beginnen is nog relatief jong en heeft zij gestudeerd. Rekening houdende met de duur dat haar loopbaan maar kan duren, gelet op haar leeftijd, betreft 2 jaar geen werk wel degelijk een lange periode. Het is niet zo dat verzoekster bv. al 50 jaar is en 'slechts' 2 jaar geen werk heeft gehad. Van eerdere jaren dergelijke attesten vereisen is dus, gelet op haar leeftijd en studies, onredelijk.

Bovendien dient ook hier verwerende partij de wet te respecteren. Er dient, in het kader van huidige aanvraag, bewezen te worden dat men, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon omdat men zelf onvermogen was in het land van herkomst. Verzoekster verwijst naar hetgeen onder punt 6 werd aangehaald: het betreft een feitelijke situatie, waarbij

de verzoeker materieel wordt gesteund door de referentiepersoon omdat hij/zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Dit heeft verzoekster op afdoende wijze bewezen.

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken en op consequente (maandelijkse) manier geld overgemaakt aan verzoekster.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

10.

Tot slot werden er tevens bewijzen voorgelegd dat de referentiepersoon in staat is om verzoekster ten laste te nemen, aan de hand van de volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon. (stukken 6-7)

- Attest OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen geen financiële steun genieten, (stuk 8)

Dit wordt niet betwist.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die de verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid

van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-band met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

2.9. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Dit motief blijft dan ook staan. Verzoekende partij meent evenwel dat zij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland.

2.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende stukken heeft voorgelegd:

- Surinaams attest van 14 januari 2020 inzake geen bezit onroerend goed;
- verklaringen Inspectie der directe belastingen Paramaribo-Suriname van 8 oktober 2021 waaruit blijkt dat zij in 2019 en 2020 geen zuiver inkomen heeft genoten;
- geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij:
  - 1/03/2019: 175 euro
  - 26/03/2019: 225 euro
  - 10/04/2019: 156 euro
  - 27/04/2019: 260 euro
  - 27/05/2019: 160 euro
  - 18/09/2019: 50 euro
  - 7/11/2019: 60 euro
  - 29/11/2019: 250 euro
  - 24/12/2019: 280 euro
  - 03/02/ 2020: 245 euro
  - 02/03/2020: 300 euro
  - 07/04/2020: 240 euro
  - 25/05/2020: 200 euro
  - 06/07/2020: 275 euro.

2.11. In de bestreden beslissing wordt onder meer geoordeeld als volgt: “Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene in september 2020 met een studentervisum naar België kwam met het oog op studies aan de Universiteit van Gent. Niet de referentiepersoon van deze aanvraag, maar wel de in Bredene wonende echtgenoot van haar nicht (A. R. (...)) stond financieel garant voor betrokkene verblijf als student in België. Hij ondertekende ten dien einde ook een tenlasteneming. Betrokkene werd op 01.10.2020 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 31.10.2021 en stond ook van 14.09.2020 tot 18.10.2021 ingeschreven bij Dhr. A. (...) in Bredene. Betrokkene koos er echter voor om haar A-kaart niet meer te laten verlengen en op 14.09.2020 (lees: 18 oktober 2021) bij de referentiepersoon te gaan wonen. Deze laatste heeft zich pas in juni 2021, nadat betrokkene reeds bijna een jaar in België verbleef, met haar kinderen vanuit Nederland in België gevestigd. Uit deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat betrokkene voor haar komst naar België ten laste was van de van de referentiepersoon en/of met deze laatste een gezin vormde.” en: “onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.”

2.12. De Raad benadrukt dat het Europees Hof van Justitie in de zaak Rahman heeft gesteld: “33. (...) De situatie van afhankelijkheid moet (...) bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” en: “35. (...) als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten

laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In de conclusie van de advocaat-generaal Y. Bot in voormelde zaak kan ook worden gelezen: 99. (...) *Wanneer de afhankelijkheid bestond op het ogenblik dat de burger van de Unie naar het gastland kwam, maar dan heeft opgehouden te bestaan, is niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38. (...).”*

2.13. In casu kan niet ernstig worden betwist dat op het ogenblik dat de Nederlandse referentiepersoon zich naar België begaf in juni 2021 en op het moment dat verzoekende partij haar aanvraag indiende op 27 oktober 2021 er geen enkele vorm van afhankelijkheid meer bestond. De Raad stelt bij nazicht van het administratief dossier vast dat op 12 februari 2020 – toen de verzoekende partij nog in het herkomstland verbleef – niet de Nederlandse referentiepersoon zich financieel garant stelde voor de verzoekende partij, maar wel de echtgenoot van de nicht van de verzoekende partij. Het is op basis hiervan dat de verzoekende partij ook een toelating heeft verkregen om naar België te komen in kader van studies. De verzoekende partij verbleef voorts sinds 10 september 2020 in België bij haar nicht en diens echtgenoot (deze laatste haar financieel garant zijnde) en heeft zich pas op 18 oktober 2021 ingeschreven bij haar Nederlandse zus (de referentiepersoon), die zelf pas in juni 2021 naar België is gekomen. De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij op het moment van haar aanvraag heeft bewezen in het land van herkomst ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Op het moment van de aanvraag verbleef de verzoekende partij zelf al meer dan elf maanden in België, en dit dan nog met een andere financiële garant. De Raad wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in het verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is op het moment dat hij verzoekt om zich bij de Unieburger te voegen, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “*ten laste*” van de referentiepersoon.

Voor zover de verzoekende partij zou kunnen worden gevolgd in haar betoog dat zij in Suriname op een gegeven moment ten laste was van de referentiepersoon, gelet op de voorgelegde geldstortingen, blijkt geenszins dat deze afhankelijkheid in het herkomstland nog bestond op het ogenblik van de aanvraag. Het is geheel duidelijk dat op het ogenblik dat de Nederlandse referentiepersoon naar België kwam in juni 2021 en verzoekende partij op 27 oktober 2021 haar aanvraag indiende, er al geen afhankelijkheidsband meer bestond.

De verzoekende partij slaagt er met haar kritiek geenszins in afbreuk te doen aan het motief dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. De kritiek in het verzoekschrift verder over haar onvermogen in het herkomstland kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Immers, zelfs indien de verzoekende partij in het herkomstland onvermogen zou zijn geweest, dan blijkt niet dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland op het ogenblik dat zij verzocht om zich bij de referentiepersoon te voegen. Ook het betoog dat de referentiepersoon beschikt over voldoende middelen van bestaan om de verzoekende partij ten laste te nemen kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

2.14. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER